

derfor ikke forstaa Andet, end at den ærede Minister nu indtager et andet Standpunkt, end da han var Rigsdagsmand.

Winther: Seg vil kun gjøre opmærksom paa, at jeg ikke havde bemærket, at den ærede Minister omtalte sit Standpunkt som tidligere Folkethingsmand; jeg troede, at naar han nu omtalte sit Standpunkt, mente han det, han har indtaget som Minister. Seg skal derfor ikke videre forfølge, hvad jeg kunde have Anledning til at sige i saa Henseende, men kun gjøre opmærksom paa, at man fra en vis Side har modsat sig at afflasse Loven af 24de Februar 1858 og lade Loven af 1851 blive staaende som ene gjældende Lov. Saavidt jeg erindrer, har jeg selv været med til at indbringe Forslag i saa Henseende; jeg erindrer imidlertid ikke, hvor vidt det kom, men kun, at det mødte en bestemt Modstand fra de Sider, som jeg antog vare Regjeringen nærmest staaende. Seg tror ogsaa, at der i disse to Love eller idetmindste i Anvendelsen af dem har vist sig en temmelig betydelig Forskjel. Der falder mig f. Ex. den Bestemmelse ind, at, naar en Embedsmand er bleven pensioneret, og han paany modtager et mindre Embede, saa skal han kunne fordrø et vist Beløb i Lon plus en Andel af Pensionen. Det forekommer mig, at det har været Meningen i Loven af 1858 i saa Henseende at give en fordelagtigere Stilling end efter Loven af 1851 (Modsigelse). Der har dog været Nogle, der have ment det, men det kan jo gerne være, at det er mindre rigtigt, og jeg skal aldeles ikke her afgjøre det; men det forekommer mig, at Modstanden mod den ene Lovs Afflaffelse viser, at de to Love aldeles ikke ere saa identiske; thi hvorfor skulde man saa ikke ville afflaffe en Lov, som hedder „for Embedsmændene for Monarkiets fælles Anliggender“, saavidt jeg husker, ialtfald forekommer Udtrykket „Monarkiets fælles Anliggender“ i Titelen. Hvorfor ikke afflaffe denne Lov og beholde den af 1851, naar de virkelig vare saa ensartede. Seg tror, at Loven af 1858 er fordelagtigere for Embedsmændene end den anden, og at det er derfor, at man ønsker at beholde den, indtil man kan faae en Lov frem, som man

vil gaa ind paa (Berg: Nei, fordelagtigere er den ikke!) Sa, det er der forskjellige Meninger om; jeg kan aldeles ikke begribe, hvorfor man ikke vil af med denne Lov af 1858, naar den anden ligner den saa ganske, og naar det ikke er skadeligt for nogen af de Bedkommende, at den bliver afflaffet. Seg skal imidlertid ikke nu videre opholde Thinget, især da der er Tale om et Udvalg, og der da altid kan blive Anledning til senere at tale videre om disse Punkter.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, fattedes Sagens Dvergæng til 2den Behandling under Afstemning og

vedtoges enstemmig med 68 Stemmer.

Bojsen: Seg foreslaar Nedsættelsen af et Udvalg paa 9 Medlemmer.

B. Holm: Sa, naget jeg første Gang, jeg udtalte mig, henviste til en Udtalelse af det ærede Medlem, der har indbragt Forslaget om Nedsættelse af et Udvalg, maa jeg dog tilstaa, at, efterat have hørt den ærede Finantsminister, finder jeg ikke, at der er Anledning til at nedsætte et Udvalg; thi saavidt jeg opfattede det, fandt han det rigtigst at lade Lovforslaget uden videre gaa igjennem Folkethinget og ind i Landstinget. Seg for mit Bedkommende vil derfor nu fraraade Nedsættelsen af et Udvalg.

Berg: Sa jeg tror ikke, at man pleier at nedsætte Udvalg just af Hensyn til, hvad en Minister ønsker. Seg troede, man gjorde det af Hensyn til sin egen Opfattelse af Hensigtsmæssigheden af en saadan Fremgangsmaade. Da der nu mulig er forskellige Bestemmelser i dette Udcast, som andre Medlemmer end Forslagsstillerne kunne ønske noget ændrede, og da Sigt paa Grund af Sagens meget komplicerede Natur vanskeligt kan gjøres paa anden Maade end igjennem et Udvalg, tror jeg dog, at det er hensigtsmæssigt at nedsætte et saadant for at faae Lovforslaget i det Hele i en saadan Skikkelse, at man kunde ønske, at Landstinget skulde vedtage det Bogstav for Bogstav.